

ZILVEREN VLEUGELS

Eerder verschenen van Camilla Läckberg
bij The House of Books:

Gouden kooi

Vrouwen zonder genade

Camilla Läckberg

Zilveren vleugels

Uit het Zweeds vertaald door
Elina van der Heijden en Sophie Kuiper

the house of books

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Nordin Agency AB,
Zweden

Oorspronkelijke titel: *Vingar av silver*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bokförlaget Forum, Stockholm, 2020

© Camilla Läckberg, 2020

© Vertaling uit het Zweeds: Elina van der Heijden en Sophie Kuiper, via het
Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland, 2020

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2020

Omslagontwerp: Henrik Walse

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Omslagbeeld: © Erik Undéhn

Auteursfoto: © Magnus Ragnvid

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5444 7

ISBN 978 90 443 5445 4 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Karin

Deel I

Twee voor moord veroordeelde gedetineerden zijn vanochtend vroeg tijdens een gevangentransport ontsnapt. Toen de transportgeleider ter hoogte van Gränna bij een parkeerplaats langs de E4 stopte, zagen de mannen hun kans schoon om het bos in te vluchten.

Er zijn diverse politie-eenheden ter plaatse, maar tot nu toe heeft de zoektocht naar de ontsnapte criminelen niets opgeleverd.

Volgens Karin Malm, perswoordvoerder van de Dienst Justitiële Inrichtingen, vormen de mannen geen gevaar voor de samenleving.

Uit: Aftonbladet, 5 juni

Faye zette het Nespresso-apparaat aan. Terwijl haar espresso werd gemaakt, keek ze door het hoge raam van de keuken naar buiten. Zoals altijd was het uitzicht adembenemend.

Het huis in Ravi was haar paradijs op aarde geworden. Het plaatsje zelf was niet groot en had slechts tweehonderd permanente inwoners. Je wandelde er in een minuut of vijf omheen, mits je het rustig aan deed. Midden op het pleintje lag echter een restaurant waar ze de lekkerste pizza's en pasta's maakten die ze ooit had gehad. Het zat er elke avond vol. Soms dwarrelden er toeristen naar binnen en vooral nu, eind mei, werden het er steeds meer. Enthousiaste Franse fietsers of Amerikaanse pensionado's die altijd al van Italië hadden gedroomd en nu met een gehuurde camper door het land trokken, terwijl hun volwassen kinderen zich vertwijfeld afvroegen waarom hun ouders zo nodig een eigen leven moesten hebben, waardoor ze niet op de kleinkinderen konden passen.

Maar geen Zweden.

Sinds Faye dit huis had gekocht, had ze hier nog geen enkele Zweed gezien en die factor was van doorslaggevend belang geweest bij de keuze van haar woonplaats. In Zweden wist iedereen wie ze was. In Italië wilde en moest ze anoniem zijn.

Het mooie, oude huis lag niet in het dorp zelf, maar op twintig minuten lopen. Hoog op een heuvel, met wijnranken die tegen de hellingen klommen. Faye vond het heerlijk om door het heuvelachtige landschap te wandelen, om brood, kaas en aan de lucht

gedroogde prosciutto te gaan kopen. Het was een clichématig leven op het Italiaanse platteland en ze genoot er met volle teugen van. Net als haar moeder Ingrid, Kerstin en Julienne. Ze waren een hecht kwartet geworden in de twee jaar die waren verstreken sinds Fayes voormalige echtgenoot, Jack, tot een gevangenisstraf was veroordeeld.

Kerstin en Ingrid verwendeten Julienne om het hardst en nu Kerstin steeds vaker weg was, had Ingrid de taak op zich genomen om dagelijks foto's en updates over het meisje te sturen.

De espresso was klaar en Faye liep met haar kopje door de woonkamer naar de achtertuin, waar het geluid van gespetter en vrolijk gejoel verraadde dat er een zwembad lag, al kon ze het nog niet zien. Ze vond het een fijne woonkamer. Het had een hele tijd geduurd voordat het huis was ingericht, maar dankzij veel geduld en een van de beste interieurontwerpers van Italië was het precies zo geworden als ze het wilde hebben. Dikke stenen muren hielden de warmte buiten en zorgden ervoor dat het binnen koel was, zelfs tijdens de warmste zomermaanden. Ze maakten het echter ook nogal donker in huis. Dat was opgelost met behulp van grote, lichte meubels en veel discrete verlichting. De grote ramen aan de achterzijde lieten ook aardig wat licht binnen. Faye was heel blij met de manier waarop de woonkamer bijna ongemerkt overging in het terras.

Het witte gordijn streelde haar toen ze naar buiten stapte. Ze nam een slok espresso terwijl ze naar haar moeder en haar dochter keek, die haar in eerste instantie niet in de gaten hadden. Julienne was groot geworden, negen jaar al, en haar haar was bijna wit van de zon. Vrijwel elke dag kreeg ze er nieuwe sproeten bij en ze was mooi, gezond en gelukkig. Alles wat Faye voor haar wenste. Alles wat een leven zonder Jack mogelijk had gemaakt.

'Mama, mama, kijk eens! Ik kan zwemmen zonder vleugeltjes!'

Faye glimlachte en trok een verbaasd gezicht om haar dochter te laten zien hoe geweldig ze het vond. Julienne zwom in het diepe, als een hondje en heel ingespannen. De zwembandjes waar-

op een beertje was afgebeeld lagen op de kant. Ingrid keek nerveus naar haar kleinkind, halfzittend, halfstaand, om snel het water in te kunnen springen.

‘Rustig maar, mama, ze kan het wel.’

Faye nam nog een slok van haar espresso, die bijna op was, en liep een eindje het terras op. Ze had er spijt van dat ze geen cappuccino had gemaakt.

‘Ze wil alleen maar in het diepe zwemmen,’ zei Ingrid met een licht vertwijfelde blik.

‘Dat heeft ze van haar moeder.’

‘Dat weet ik maar al te goed!’

Ingrid lachte en voor de zoveelste keer in de afgelopen twee jaar realiseerde Faye zich hoe mooi haar moeder was. Ondanks alles wat ze had meegemaakt.

De enigen die wisten dat Ingrid en Julienne nog leefden, waren Faye en Kerstin. De rest van de wereld dacht dat ze dood waren. Julienne vermoord door haar vader, een misdrijf waarvoor Jack in Zweden een levenslange gevangenisstraf uitzat. Het had maar een haar gescheeld of hij had Faye vermorzeld. Haar liefde voor hem had haar tot een slachtoffer gemaakt. Maar uiteindelijk was hij met de zwartepiet blijven zitten.

Faye liep naar haar moeder toe en ging naast haar in een rotanstoel zitten. Ingrid bleef strak naar Julienne kijken. Haar lichaam was zo gespannen als een veer.

‘Moet je weer weg?’ vroeg ze zonder haar kleinkind met haar ogen los te laten.

‘De uitbreiding naar de Verenigde Staten nadert met rasse schreden en de uitgifte van nieuwe aandelen neemt ook veel tijd in beslag. Als het me in Rome lukt een deal te sluiten, zal dat bedrijf Revenge versterken. Giovanni, de eigenaar, wil graag verkopen; hij moet alleen nog beseffen dat mijn prijs het beste bod is dat hij zal krijgen. Maar zoals alle mannen overschat hij zijn eigen waarde schromelijk.’

Haar moeder keek bezorgd van Faye naar Julienne.

‘Ik begrijp niet waarom je nog altijd zo hard werkt. Je bezit slechts tien procent van Revenge en dankzij het bedrag dat je voor je aandelen hebt gekregen, hoef je nooit meer te werken.’

Faye haalde haar schouders op, dronk haar kopje leeg en zette het op de ronde rotantafel.

‘Ja, een deel van mij zou hier graag met jullie bij het zwembad zitten. Maar je kent me. Na een week zou ik me dood vervelen. En al bezit ik niet zoveel aandelen meer, Revenge is en blijft mijn kindje. Ik ben nog altijd CEO. Bovendien voel ik me heel erg verantwoordelijk voor alle vrouwen die hebben meegedaan en nu aandelen in Revenge hebben. Zij hebben een risico genomen; met mij en met het bedrijf, en dat wil ik blijven beheren. Maar ik heb er de afgelopen tijd wel over gedacht of ik niet toch een groot deel terug zal kopen, als er tenminste aandeelhouders zijn die willen verkopen. Het zou voor hen hoe dan ook een leuk bedrag opleveren.’

Ingrid kwam iets omhoog toen Julienne aan de overkant van het zwembad omkeerde.

‘Ja, ja. Die zusterschap en zo,’ zei ze. ‘Ik heb misschien een iets andere kijk op de loyaliteit van vrouwen dan jij.’

‘Het zijn nieuwe tijden, mama. Vrouwen steunen elkaar. Hoe dan ook vindt Julienne het oké dat ik even naar Rome ga; we hebben het er gisteren over gehad.’

‘Je doet het hartstikke goed. Je weet toch dat ik dat vind, hè? En dat ik trots op je ben.’

Faye pakte Ingrids hand.

‘Ja, dat weet ik, mama. Zorg jij nu maar voor de kleine meid en pas op dat ze niet verdrinkt. Ik ben gauw weer thuis.’

Faye liep naar de rand van het zwembad, waar Julienne tussen de zwemslagen door steeds proestend kopje-onder ging.

‘Lieverd, ik ga nu weg. Dag!’

‘Dag ma...’

De rest van haar woorden ging verloren. Julienne ging meteen

kopje-onder toen ze al zwemmend probeerde te zwaaien. Vanuit haar ooghoek zag Faye dat Ingrid snel naar het water liep.

Zelf ging ze naar de woonkamer en pakte de trolley die al klaarstond. De limousine die haar naar Rome zou brengen zou er ondertussen wel zijn. Ze tilde de mooie koffer van Louis Vuitton op om te voorkomen dat de wieltjes krassen maakten op de blank gebeitste, donkere houten vloer en liep naar de voordeur. Toen ze langs Kerstins kantoor kwam, zag ze dat zij diep verzonken was in iets op haar beeldscherm, zoals altijd met haar computerbril op het puntje van haar neus.

‘Klop, klop, ik ga nu weg...’

Kerstin keek niet op. Er zat een diepe frons tussen haar wenkbrauwen.

‘Is alles oké?’

Faye stapte de kamer in en zette haar koffer neer.

‘Ik weet het niet...’ zei Kerstin langzaam, zonder op te kijken.

‘Nu maak je me bang, is er een probleem met de nieuwe aandelen? Of gaat het om de uitbreiding naar de Verenigde Staten?’

Kerstin schudde haar hoofd.

‘Dat weet ik nog niet.’

‘Moet ik me zorgen maken?’

Kerstin aarzelde even.

‘Nee... nog niet.’

Buiten klonk een claxon en Kerstin knikte in de richting van de voordeur.

‘Ga nu maar. Sluit die deal in Rome. Daarna hebben we het er wel over.’

‘Maar...’

‘Het is vast niets.’

Kerstin glimlachte geruststellend naar haar, maar toen Faye naar de zware houten deur liep, had ze toch het gevoel dat er iets aan de hand was, iets dreigends. Maar ze zou het oplossen. Ze moest wel. Zo zat ze in elkaar.

Ze ging op de achterbank zitten, gebaarde naar de chauffeur dat hij kon vertrekken en opende het flesje dat op haar had staan wachten. Terwijl de auto naar Rome zoefde, nipte ze nadenkend van haar champagne.

Faye bekeek haar gezicht in de spiegel in de lift. Drie mannen in pak keken haar waarderend aan. Ze opende haar Chanel-tas, tuitte haar lippen en deed langzaam de lippenstift van Revenge op. Ze streek een blonde lok achter haar oor en plaatste langzaam het dopje met de gegraveerde R terug. Op hetzelfde moment stopte de lift bij de lobby en de mannen deden een pas opzij om haar als eerste eruit te laten. Haar voetstappen weergalmden op de witte marmeren vloer en haar rode jurk wapperde in de nachtelijke lucht toen de portier de glazen deuren voor haar openhield.

‘Taxi, *signora?*’ vroeg hij.

Zonder haar pas in te houden schudde ze glimlachend haar hoofd en eenmaal buiten sloeg ze rechts af. Het verkeer naast haar stond stil. De auto’s toeterden, de chauffeurs vloekten door hun open raampjes.

Ze genoot van haar vrijheid, vond het heerlijk om in haar eentje in een stad te zijn waar ze maar weinig mensen kende en niemand iets van haar kon eisen. Vrij van verantwoording, vrij van schuld. Haar afspraak met Giovanni, de eigenaar van het kleine familiebedrijf in cosmeticaproducten die een aanvulling zouden vormen op de reeds bestaande lijn van Revenge, was uitstekend verlopen. Zodra Giovanni had begrepen dat hij geen machtstechnieken en mannelijke dominantie kon gebruiken om haar ervan te overtuigen zijn voorwaarden te accepteren, was het gesprek in haar voordeel omgeslagen.

Faye was dol op het spel van onderhandelen. Haar tegenspelers waren vaak mannen en zij maakten altijd de fout haar competentie te onderschatten, puur en alleen omdat ze vrouw was. Wanneer ze zich vervolgens gewonnen moesten geven, bleken er twee soorten mannen te bestaan. De ene vertrok nijdig en was gesterkt in zijn vrouwenhaat. De andere vond haar autoriteit en kennis opwindend. Hij verliet de vergadering met een harde bobbel in zijn broek en wilde later op de avond met haar uit eten.

Toen Faye de zwoele avond in liep, bruiste de stad om haar heen. Ze voelde dat die haar omarmde met alles waarnaar ze had verlangd. Haar wandeling had geen bepaald doel. De gelegenheid zou zich vanzelf aandienen als ze de hartslag van de stad in haar lichaam liet resoneren.

Weldra zou ze haar masker weer op moeten zetten, de rol moeten spelen die ze zich in haar vaderland eigen had gemaakt. Maar vanavond kon ze zijn wie ze wilde. Ze liep door tot ze bij een mooi geplaveid plein kwam. Dwaalde steeds verder het labyrint van steegjes in.

Je moet jezelf verliezen om te kunnen herrijzen, dacht ze.

Een man maakte zich los uit de schaduwen en bood haar hees fluisterend zijn waren aan. Faye schudde haar hoofd. Een grote deur die in het gele licht van de straatlantaarns baadde, ging zachtjes open en twee mensen, een man en een vrouw, die buiten hadden staan wachten, stapten naar binnen.

Faye bleef staan en keek om zich heen. Vervolgens liep ze naar de deur, die inmiddels weer dicht zat. Een kleine bel. Boven haar hoofd een camera. Ze drukte op het knopje, luisterde of ze iets hoorde, maar het bleef stil. Uiteindelijk klikte het slot en de deur ging open. Voor haar opende zich een enorme ruimte, vol mooie mensen en het geluid van klinkende glazen. Achter een glazen wand recht tegenover haar bevond zich een magnifiek terras.

In de verte gloeide de verlichte ruïne van het Colosseum als een gecrasht ruimteschip.

In een grote spiegel met een goudkleurige lijst kon ze zien hoe gefedgedklede, gezichtloze schaduwē in groepjes achter haar stonden te praten. De vrouwen waren jong, mooi en smaakvol opgemaakt en droegen elegante, korte jurkjes. De mannen waren in de regel iets ouder, maar ook zij zagen er goed uit en straalden de rust en het zelfvertrouwen uit dat rijkdom vaak geeft. De flarden van gesprekken die ze opving waren in het Italiaans. Glazen werden ingeschonken, leeggedronken en weer ingeschonken.

Een eindje verderop stond een jong stel te zoenen. Faye keek gefascineerd toe, kon haar ogen niet van hen afhouden. Ze waren jong, misschien een jaar of vijftwintig. Hij was lang en Italiaans knap met een stoppelbaardje, een krachtige neus en donker haar, dat in een zijskeiding was gekamd. Zij droeg een dure ivoorwitte jurk, die strak om haar heupen zat en haar smalle taille benadrukte. Haar donkerbruine haar was eenvoudig opgestoken.

Ze waren zo verliefd dat ze hun handen niet van elkaar konden afhouden. Keer op keer gleden zijn lange vingers naar de binnenkant van haar gebruide dijbenen. Faye glimlachte. Toen de vrouw haar kant opkeek, sloeg Faye haar ogen niet neer, maar bleef rustig naar het jonge stel kijken, terwijl ze haar cocktail, een whisky sour, naar haar mond bracht. Ooit was zij ook zo verliefd geweest. Maar de liefde had haar gesmoord, haar veranderd in een willoos poppetje in een gouden kooi.

Faye werd in haar gedachten onderbroken toen de jonge vrouw plotsklaps naar haar toe kwam.

‘Mijn verloofde en ik vroegen ons af of je iets met ons wilt drinken,’ zei ze in het Engels.

‘Ik denk niet dat jullie gezelschap willen,’ zei Faye geamuseerd.

‘Dat van jou wel. Je bent heel mooi.’

De vrouw kwam uit Brazilië. Ze heette Francesca en was geboren in Porto Alegre, een stad aan de Atlantische kust. Ze werkte als model en schilderde. De man heette Matteo en zijn familie bezat een hotel- en restaurantimperium. Hij schilderde ook, maar niet

zo goed als Francesca, legde hij met een verlegen glimlach uit. Ze waren vriendelijk en beleefd en maakten haar aan het lachen. Hun levenslust en zorgeloosheid waren besmettelijk. Faye werd meegetroond en dronk nog twee cocktails. Hun schoonheid, jeugd en liefde waren verblindend, maar Faye voelde geen afgunst. Dat ze zelf geen man had, ervoer ze niet als een gemis. Ze wilde de baas zijn over haar eigen leven, zonder rekening te hoeven houden met anderen. Maar ze genoot ervan dit stel samen te zien.

Een uurtje later verontschuldigde Matteo zich en liep in de richting van het toilet.

‘We gaan zo meteen weg,’ zei Francesca.

‘Ik ook, ik reis morgenvroeg terug.’

‘Heb je zin om nog even met ons mee naar huis te gaan?’

Terwijl Faye de jonge vrouw aan bleef kijken, nam ze de uitnodiging in overweging. De verloren nachtrust zou ze onderweg kunnen inhalen. Ze wilde niet dat deze avond ten einde was, nog niet. Ze wilde meer van hen zien.

De taxi stopte voor hoog, statig gebouw. Matteo betaalde en ze stapten uit, waarna ze door een portier in uniform werden binnengelaten. Het appartement lag op de bovenste verdieping en had grote panoramaramen en een balkon met uitzicht op een mooi park. Aan de muren hingen zwart-witfoto's en op een aantal daarvan stond Francesca, ontdekte Faye toen ze ze beter bekeek. Uit de boxen stroomde even later een soort Italiaanse popmuziek door de kamer. Terwijl Matteo achter hen cocktails mengde bij een serveerwagen, vertelde Francesca een grappig verhaal. Faye had in tijden niet zo gelachen.

Ze nam naast Francesca plaats op een enorme, crèmekleurige bank. Matteo reikte hun de cocktails aan en kwam aan de andere kant van Faye zitten. Ze voelde zich aangenaam aangeschoten en het geroezemoes van de straat beneden werkte rustgevend. Tegelijk werd ze vervuld van een gespannen verwachting en opwindning.

Francesca zette haar drankje op de salontafel, boog zich naar voren, schoof met zachte vingers de dunne schouderbandjes van de rode jurk opzij en kuste Faye op haar sleutelbeen. Warme golven schoten door Fayes lichaam. Matteo draaide haar hoofd naar zich toe en zijn lippen kwamen dichterbij. Toen hij vlakbij was boog hij af; zijn mond raakte bijna terloops haar hals aan en na een hapje in haar nek kuste hij haar. Francesca's hand streek haar zacht over haar dij, ging omhoog, maar stopte op het allerlaatste moment en ging plagerig naar haar onderrug. Het was als in een droom.

Ze trokken eerst haar kleren uit, vervolgens die van zichzelf.

'Ik wil jullie zien,' fluisterde Faye. 'Samen.'

In gedachten zag ze Jacks gezicht voor zich. Hij had herhaaldelijk aangegeven dat hij het wel leuk zou vinden om er een vrouw bij te vragen. Faye had er nooit mee ingestemd. Niet omdat het geen aantrekkelijk idee was, maar omdat het altijd zo duidelijk was geweest dat het puur en alleen voor zijn genot was. Bij Francesca en Matteo was het anders. Faye was hier voor hen alle twee. Niet omdat ze op elkaar uitgekeken waren, maar omdat hun liefde en aantrekkingskracht zo sterk waren dat die overstroonden en er ruimte was voor nóg iemand. En ze genoot van de hele situatie.

Faye kreunde toen Matteo haar vooroverboog, over Francesca heen, en van achteren bij haar naar binnen drong. Ze staarde in de opengesperde ogen van de Braziliaanse, terwijl haar verloofde in haar stootte. Francesca's mond was half open en haar blik onderzoekend, intens.

'Heerlijk om te zien hoe je haar neukt, liefste,' fluisterde Francesca tegen Matteo.

Faye was alleen maar een instrument voor hen, om hun gemeenschap te versterken, maar tegelijk was ze deelgenoot.

Toen ze bijna klaarkwam, trok Matteo zich uit haar. De diepe bank was een wirwar van naakte, bezwete lichamen. Faye had nog nooit iets zo intiem ervaren als dit, onderdeel te zijn van het

genot van deze mooie, verliefde mensen. Haar lichaam beefde toen Francesca dichterbij haar toe schoof. Met hun blikken strak op elkaar gericht gingen ze op handen en voeten voor de bank zitten en kantelden hun bekken. Matteo, die achter hen stond, drong eerst bij Francesca naar binnen en vervolgens bij Faye. Hij verplaatste zijn lul van de een naar de ander en eindelijk kwam ze klaar. Ze schreeuwde het uit. Matteo kon zich niet langer inhouden, zijn ademhaling werd zwaarder.

‘In haar,’ hijgde Francesca.

Faye voelde hoe hij harder werd voordat hij explodeerde.

Naderhand liepen ze omstrengeld naar de aangrenzende slaapkamer en gingen alle drie in het grote bed liggen. Hijgend lieten ze een sigaret rondgaan. Faye zette het alarm van haar telefoon zodat ze op tijd wakker zou worden en probeerde te slapen. Na een halfuur gaf ze het op. Voorzichtig maakte ze zich los en klom zonder het stel te wekken uit bed. Ze bewogen een beetje in hun slaap, sloegen hun armen om elkaar heen en kropen naar elkaar toe, naar de warme plek waar Faye had gelegen.

In haar blootje schonk ze een glas champagne in uit een geopende fles en liep met het glas en de fles naar het balkon. De stad bruiste van de geluiden en lichten. Ze ging op een stoel zitten en legde haar voeten op de balustrade. Een warm zomerbriesje streek haar naakte lichaam, deed het kriebelen en tintelen. Wat een perfect moment had moeten zijn, werd echter verstoord door herinneringen aan de blik waarmee Kerstin vlak voor Faye's vertrek gisteren naar de computer had zitten kijken. Slechts weinig dingen brachten Kerstin uit balans. Ze was een rots waartegen andere rotsen tot grind werden verbrijzeld. Er klopte iets niet.

Faye nipte nadenkend van haar champagne, terwijl er allerlei gedachten door haar hoofd raasden. Bij een grote onderneming als Revenge kon van alles misgaan. Veel geld, grote investeringen, grote winsten, maar ook grote risico's. Niets was zeker. Niets was onveranderlijk. Faye wist dat als geen ander.

Ze draaide zich om, zag het mooie stel dat in het bed lag. Glimlachte naar hen. Nu wilde ze niet aan Kerstins bezorgde blik denken, niet aan alles wat haar te wachten stond. Ze wilde iets anders.

‘Mama!’

Julienne kwam op Faye afgestormd en gaf haar een natte knuffel.

‘Niet rennen op de tegels!’ riep Ingrid vanaf de rotanzitgroep.

‘Nu ben je nat, mama,’ zei Julienne bezorgd toen ze zich uit de omhelzing losmaakte en zag dat er een natte vlek op Fayes blouse zat.

‘Dat geeft niets, lieverd. Dat droogt wel weer op. Ben je überhaupt wel uit het zwembad gekomen toen ik weg was?’

‘Nee,’ giechelde Julienne. ‘Ik heb ook in het zwembad geslapen en gegeten.’

‘Kijk aan. Ik dacht dat ik een klein meisje had, maar nu blijkt dat ze eigenlijk een zeemeermin is!’

‘Ja! Zoals Ariël!’

‘Precies zoals Ariël.’

Faye streek haar dochter over haar natte haar, dat wat groenig oplichtte.

‘Ik ga mijn koffer uitpakken. Ik kom zo weer naar beneden,’ riep ze naar Ingrid, die alleen maar knikte en meteen weer in haar boek dook. Kennelijk had ze steeds meer vertrouwen in Juliennes zwemkunsten.

Faye liep de trap op en zette de koffer in haar slaapkamer. Snel wurmde ze zich uit de natte blouse en de andere reiskleren en trok een zachte, katoenen loungeset aan. Ze zette de trolley in haar inloopkast. Haar manasje-van-alles Paola zou hem later wel uitpakken.

Het bed zag er zo uitnodigend uit dat Faye met haar handen achter haar hoofd op de sprei ging liggen om even te ontspannen. Bij de herinnering aan wat er in Rome in bed was gebeurd, glimlachte ze. Ze gaapte en merkte hoe moe ze was – ze had vannacht letterlijk geen oog dichtgedaan. Tijdens de reis naar huis echter wel. Ze wilde nu niet in slaap vallen, maar had in de loop van de jaren geleerd hoe ze na een paar minuten totale rust met hernieuwde energie weer op kon staan. De truc was om de neiging te weerstaan je ogen dicht te doen, dus ze keek rond, liet haar blik op zowel details als het geheel rusten.

De slaapkamer was haar oase. Ook hier was een licht kleurenpalet gebruikt, kraakhelder wit gemengd met zachtblauw. Ranke, elegante meubels, niets wat zwaar leek. Niets wat vergelijkbaar was met het enorme, massieve bureau dat ze ooit voor Jack had gekocht, enkel en alleen omdat het eigendom was geweest van Ingmar Bergman. Jack was dol geweest op dat soort dingen. Grote gebaren. Een hoge pochfactor. Zijn woning aan gasten kunnen tonen en dan zogenaamd terloops zeggen dat het bureau waar ze net langs waren gelopen van de grote regisseur was geweest.

Faye keek tevreden naar haar mooie witte bureau. Dat was nooit van een tirannieke, zelfingenomen zak geweest die de vrouwen in zijn leven had bedrogen en gebruikt. Alleen maar van haar. Het bezat geen ballast van het verleden. Net zoals Faye. Ze had zich van haar geschiedenis losgemaakt. Zichzelf herschapen.

Ze ging rechtop zitten en sloeg haar benen over de rand van het bed. Haar bezorgdheid over Kerstins woorden drong zich weer op. Nu kon ze het niet langer uitstellen. Eerder had er niemand in Kerstins kantoor gezeten, dus Faye vermoedde dat Kerstin in haar eigen kamer was. Kerstin ging 's middags graag even liggen, maar Faye probeerde er zo min mogelijk bij stil te staan dat Kerstin niet de jongste meer was, dat ze de zeventig al was gepasseerd. Alleen al bij de gedachte dat Kerstin niet altijd aan haar zijde zou staan, kreeg Faye het benauwd. Nadat ze Chris had verloren, was

ze er veel te duidelijk aan herinnerd dat je niets en niemand als vanzelfsprekend kon beschouwen. En toch maakte de dood al veel te lang deel uit van haar leven.

Ze klopte op Kerstins deur.

‘Ben je wakker?’

‘Ik slaap niet.’

Kerstin kwam sufferig overeind toen Faye naar binnen stapte. Met een blik die nevelig was van de slaap reikte ze naar haar bril op het nachtkastje.

‘Lag je lekker te slapen?’

‘Ik sliep niet,’ zei Kerstin nog een keer, terwijl ze rechtop ging zitten en haar broek gladstreek. ‘Ik liet alleen mijn ogen even uitrusten.’

Faye trok haar neus op toen ze de sterke geuren in de grote slaapkamer rook. Nadat Kerstin tijdens een vliegreis Bengt had leren kennen, die op de Zweedse ambassade in Mumbai was gestationeerd, was ze steeds vaker in India. Ze zette zich in voor een kindertehuis en nam altijd allerlei benodigdheden voor de kinderen mee. Het punt was alleen dat ze van alles en nog wat voor het interieur mee terugbracht. Af en toe probeerde ze stiekem een kussen of plaid met gouden franje op de bank te leggen, maar Paola had de strikte opdracht om al dat soort dingen snel terug te brengen naar ‘*Ms Karin’s room*’. De pogingen om de heetgebakerde Italiaanse ‘Kerstin’ te laten zeggen hadden ze al snel opgegeven. Het compromis was uitgekomen op het makkelijkere Karin.

‘Mis je Bengt?’

Kerstin snoof en trok haar pantoffels aan, die keurig naast haar bed stonden.

‘Op mijn leeftijd mis je elkaar niet. Het is als het ware... iets anders als je wat ouder bent.’

‘Onzin,’ zei Faye met een glimlach. ‘Paola heeft me onlangs een geheimpje verklapt: “*Ms Karin has much nicer underwear now*”.’

‘Faye toch!’

Kerstin bloosde tot in haar hals en Faye kon de neiging om haar armen om haar heen te slaan niet weerstaan.

‘Ik vind het zo fijn voor je, Kerstin. Maar ik hoop dat hij niet fulltime beslag op je gaat leggen; we hebben je hier ook nodig.’

‘Maak je geen zorgen. Als ik daar een tijdje ben geweest, heb ik alweer genoeg van hem.’

Kerstins glimlach bereikte haar ogen niet helemaal.

‘Kom, laten we naar het kantoor gaan. Ik moet je iets laten zien.’

Zwijgend liepen ze de trap af. Faye voelde zich met elke stap mismoediger worden. Er was iets mis. Heel erg mis.

Kerstin ging achter haar bureau zitten en zette de computer aan, die begon te zoemen. Faye nam tegenover haar plaats in een van twee grote Chippendale-fauteuils. Hoewel er ook in Kerstins kantoor een sariverbod gold, had Faye het interieur wel op Kerstins smaak afgestemd. Naast haar nieuwe passie voor alles wat Indiaas was, had Kerstin één grote liefde in haar leven: Winston Churchill. Dus had Faye ervoor gezorgd dat haar kantoor was ingericht in Engelse stijl met een moderne twist. En het pièce de résistance was een gigantische ingelijste foto van Winston Churchill, die boven het bureau aan de muur hing.

Kerstin draaide het beeldscherm naar Faye, die zich naar voren boog en probeerde om alle cijfers die op het scherm flikkerden te interpreteren. Hoewel ze meer dan voldoende verstand had van de numerologie van de zakenwereld, was Kerstin de echte kenner. Winston keek streng op hen neer, maar Faye wilde de foto niet zien. Op dit moment had ze geen behoefte aan de veroordelende blik van een man.

‘Omdat jij zo druk bent met de uitbreiding naar de Verenigde Staten en de uitgifte van nieuwe aandelen, beheer ik zoals je weet nu het aandeelhoudersregister van Revenge. Voordat je naar Rome ging waren er twee belangen verkocht. En nu nog eens drie.’

‘Is het dezelfde koper?’

Kerstin schudde haar hoofd.

‘Nee, maar het maakt allemaal een wat gesynchroniseerde indruk.’

‘Denk je dat iemand probeert om Revenge over te nemen?’

‘Misschien,’ zei Kerstin en ze keek haar over haar computerbril aan. ‘Daar ben ik bang voor.’

Faye liet zich achterover zakken. Haar lichaam was gespannen en elke ader vol adrenaline. Ze dwong zichzelf kalm te blijven ook al schoten er allerlei gedachten door haar hoofd. Het was te vroeg voor speculaties. Ze had op dit moment vooral feiten nodig.

‘Wie verkopen er?’

‘Ik heb een lijstje voor je gemaakt.’

Kerstin schoof een vel papier naar Faye toe. Kerstin kende haar goed. Faye wilde essentiële informatie altijd op papier hebben en niet alleen van een scherm lezen. Het bos moesten ze maar op een andere manier compenseren.

‘Ik snap niet... Dat ze verkopen...’

‘We hebben nu geen tijd voor sentimentaliteit. Eerst moeten we de situatie goed in kaart brengen. Jij moet je inlezen, dan graaf ik verder. Daarna kunnen we boos worden. Maar nu niet. We mogen onze energie niet verspillen.’

Faye knikte langzaam. Ze wist dat Kerstin gelijk had. Toch was het moeilijk om niet te speculeren over de vrouwen die ze had vertrouwd, maar die op dit moment hun aandelen verkochten. Achter haar rug om.

‘Ik wil dat we alles samen doornemen. Belang voor belang.’

Kerstin knikte.

‘Laten we maar beginnen.’

Faye keek haar aan en liet toen haar ogen over het vel papier glijden. Ze voelde iets bezorgds in haar buik bewegen. Dit had ze niet voorzien. En dat verontruste haar nog wel het meest.

Het was stil in huis. Iedereen was naar bed gegaan. Iedereen, behalve Faye. Ze had de lijst voor haar neus liggen en nam die door, steeds weer. Probeerde haar gedachten op een rijtje te zetten.

De getallen dansten voor haar ogen. Ze was moe en terneer-geslagen. Dat laatste gevoel had ze al heel lang niet meer gehad, niet meer sinds Jack, en ze vond het bijzonder akelig. Verboden gedachten drongen zich op. Wat als het te laat was? Wat als ze Revenge niet zou kunnen redden? Wat als ze de afgelopen twee jaar onvoldoende op haar hoede was geweest en de vijand ongemerkt dichterbij had kunnen sluipen? Ze zou het zichzelf nooit vergeven. Zwakte was iets wat ze achter zich had gelaten. Bij Jack. Hij droeg haar zwakte nu, net zo dicht op zijn huid als de slechtzittende gevangenskleding.

Faye legde het vel papier weg. De gedachte aan het verraad was als een brandende pijn. De namen op de lijst van verkochte belangen kende ze maar al te goed. Gezichten flitsten voorbij, vrouwen aan wie ze het idee achter Revenge had gepresenteerd. Vrouwen die ze ervan had overtuigd en die ervoor hadden gekozen in Revenge te geloven, in haar te geloven. Waarom had niemand iets gezegd? Hadden de woorden over zusterschap niets betekend? Behalve voor Faye zelf?

Haar ogen jeukten van vermoeidheid en ze vloekte toen ze er opgedroogde mascara in wreef. Ze knipperde hevig en haastte zich naar de badkamer om de make-up te verwijderen. Ze was toch te moe om vanavond verder iets te doen, de avonturen van de nacht

ervoor waren nog altijd voelbaar, en ze besepte dat ze zonder een goede nachtrust niets waard zou zijn, niet voor zichzelf en ook niet voor Revenge.

Net toen Faye het dekbed had opengeslagen om tussen de knisperende lakens van Egyptische katoen te kruipen, raakte ze van haar stuk. Ze keek naar de deur, voelde het verlangen in haar hele lichaam. Stilletjes sloop ze naar de hal. De deur van haar dochters kamer stond op een kier, want dat wilde Julienne graag. Voorzichtig duwde Faye hem verder open en glipte naar binnen. Een nachtlampje in de vorm van een konijn verspreidde een mild schijnsel. Voldoende licht om alle spoken te verjagen. Haar dochter lag op haar zij, met haar rug naar Faye toe. Haar lange, blonde haar lag uitgespreid over het kussen. Heel langzaam kroop Faye naast haar, streek haar haar van het kussen en ging voorzichtig achter haar liggen. Julienne piepte zachtjes in haar slaap en bewoog even, maar werd niet wakker, zelfs niet toen Faye een arm om haar heen sloeg. Millimeter voor millimeter kroop ze dichterbij haar dochter toe, tot ze haar neus in haar haar kon boren, dat naar lavendel en chloor rook.

Faye sloot haar ogen. Voelde dat alle spanning wegebde en de slaap het overnam. En daar, met haar arm om haar dochter heen, wist ze dat ze alles op alles moest zetten om Revenge te redden. Niet voor zichzelf. Maar voor Julienne.

Fjällbacka – toen

Hoewel ik nog maar twaalf was, had ik het gevoel dat ik alles over het leven al wist. Het bestaan in Fjällbacka was voorspelbaar. Steeds weer dezelfde wisseling tussen tien maanden totale stilte en twee maanden zomerchaos. Iedereen kende iedereen en 's zomers kwamen jaar na jaar dezelfde toeristen. Thuis veranderde er ook nooit iets. Het was alsof we altijd rondjes liepen in een tredmolen, zonder ook maar enige kans om ooit verder te komen. Zonder dat er ooit iets zou veranderen.

Dus toen we 's avonds aan tafel gingen zitten om te eten, wist ik dat het weer zo'n avond zou worden. Toen ik uit school kwam, had ik al gemerkt dat papa naar drank stonk.

Ik hield van ons huis, maar haatte het ook. Het was mama's ouderlijk huis. Ze had het van opa en oma geërfd en alles wat ik fijn vond had met haar te maken. Ze had haar uiterste best gedaan. Het was leuk en knus, precies zoals je van een gelukkig en gezellig thuis verwachtte. De versleten houten tafel die nog van opa en oma was geweest. De witte linnen gordijnen die mama zelf had gemaakt; ze kon heel goed naaien. Het ingelijste wandkleed in kruissteek dat oma van overgrootoma had gekregen toen ze ging trouwen. De schots en scheve trap, met het dikke touw bij wijze van leuning en de sporen van voetstappen van vele generaties. De kleine kamers en hun witte ramen met stijlen en regels. Dat alles vond ik heerlijk.

Wat ik haatte, waren de sporen van papa. Krassen van messen op het aanrechtblad. Beschadigingen in de houten deur naar

de woonkamer nadat papa er tijdens een woedeaanval met zijn dronken kop tegenaan had geschopt. De roede die licht gebogen was nadat papa het gordijn eraf had gerukt om het om mama's hoofd te kunnen wikkelen tot Sebastian al zijn moed bij elkaar had geschraapt en papa bij mama wegsleurde.

Ik was dol op de open haard in de woonkamer. Maar de portretten op de schouw waren gewoonweg bespottelijk. De familiefoto's die mama had neergezet, de droom van een leven dat niet bestond. Glimlachende foto's van papa en haar, van mijn oudere broer Sebastian en mij. Het liefst had ik ze eraf gegooid, maar ik wilde mama niet verdrietig maken. Zij wilde de droom tenslotte voor ons in leven houden. Ooit had ze er een foto van haar broer neergezet. Maar zodra papa het portret van oom Egil had ontdekt, was hij zowat uit zijn vel gesprongen en toen mama in het ziekenhuis lag, had papa ervoor gezorgd dat de foto verdween.

Met pijn in mijn buik wachtte ik tot alles ontplofte. Zoals altijd.

Nadat ik uit school was gekomen, had papa urenlang in zijn versleten fauteuil voor de tv gezeten, hoewel die niet eens aan stond. Ondertussen was zijn fles Explorer steeds leger geworden. Mama wist het ook. Ik zag het aan haar onrustige, fladderende bewegingen. Ze besteedde extra veel aandacht aan het eten, maakte papa's lievelingskostje klaar. Speklapjes met bruine bonen, gebakken ui en aardappelen. Appeltaart met slagroom.

Verder hielden we geen van allen van spek met bruine bonen, maar we wisten dat we het toch zouden eten. We wisten ook dat niets zou helpen. Het kritieke punt was al gepasseerd, als een schommel die voorbij het hoogste punt was en nu alleen nog maar naar beneden kon komen.

Niemand zei iets. We dekten de tafel in stilte, pakten het mooie servies en servetten, waar ik waaiers van vouwde. Papa gaf niets om dat soort dingen, maar we lieten mama altijd in de waan dat het misschien zou helpen. Dat hij zou beseffen hoe mooi we

het hadden gemaakt, hoe lekker mama had gekookt. Dat iets in hem door alle zorg geroerd zou zijn en hij het niet zou doen. Het gewoon niet zou doen. De schommel gewoon terug zou laten zwaaien naar zijn oorspronkelijke positie. Maar er was niets in hem wat kon worden geraakt, geroerd. In hem was het leeg. Verlaten.

‘Gösta, we kunnen aan tafel.’

Mama's stem beefde licht terwijl ze haar best deed om monter te klinken. Voorzichtig streek ze over haar haar. Ze had zich mooi gemaakt. Haar haar opgestoken, een blouse en een nette broek aangetrokken.

Even later zaten we allemaal op onze plek. Mama legde precies zoveel speklapjes op papa's bord als hij altijd wilde hebben. Precies genoeg in verhouding tot de bonen, aardappelen en gebakken uien. Papa keek naar zijn bord. Lang. Veel te lang. We wisten alle drie wat dat betekende. Mama, Sebastian en ik.

We zaten als verstijfd in onze beweging, verstijfd in de gevangenis waarin Sebastian en ik sinds onze geboorte leefden en mama sinds ze papa had ontmoet. We zaten als verstijfd, terwijl papa naar zijn bord starde. Toen pakte hij langzaam, als in slow motion, een handvol eten. Spek, bruine bonen, ui en aardappelen. Met zijn grote vuist slaagde hij erin om van alles een beetje mee te nemen. Met zijn andere hand greep hij mama stevig bij haar haar, het kapsel waar ze zo haar best op had gedaan. Vervolgens drukt hij het eten in mama's gezicht. En wreef het rond, langzaam en zorgvuldig.

Mama deed niets. Ze wist dat dat haar enige optie was: niets doen. Maar Sebastian en ik wisten alle twee dat dat vanavond niet zou helpen. Zijn blik was te koud. De fles te leeg. De hand in haar haar te stevig. We durfden haar niet aan te kijken. Elkaar evenmin.

Papa ging langzaam staan. Sleurde mama uit haar stoel omhoog. Ik zag restjes spek en bruine bonen in haar gezicht. Vanuit de oven kwam de geur van suiker en kaneel, van de appeltaart

waar papa zo dol op was. In gedachten nam ik door wat papa nu allemaal kon gaan doen. Welke lichaamsdelen hij nu kon aanvallen. Misschien zou hij terugkeren naar bekend terrein. Haar armen waren op vijf plekken gebroken geweest. Haar benen op twee. Haar ribben had hij drie keer gebroken. Haar neus één keer.

Papa was die avond blijkbaar in een creatieve bui. Met alle kracht die hij in zijn gespierde arm bezat drukte hij mama's besmeurde gezicht snel en stevig tegen de tafel. Haar tanden raakten de rand en we hoorden ze breken. Een scherp schoot in mijn oog, maar mijn wimpers vingden hem op en hij viel op mijn bord. Midden tussen de bruine bonen.

Sebastian deinsde achteruit, maar keek nog altijd niet op.

'Eten!' snauwde papa.

We aten. Met mijn vork viste ik het stukje van mama's tand van mijn bord.